

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

14 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Muturniuc Tudor Xxxxx, născut la xxxxx, originar din s. Xxxxx r-nul Xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx str. Xxxxx ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță*: 24.06.2017-21.07.2017
2. *instanța de apel*: 25.08.2017-02.11.2017
3. *instanța de recurs*: 18.01.2018 - 14.02.2018

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 21 iulie 2017, Muturniuc Tudor Xxxxx a fost achitat de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal, din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunilor imputate.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit, că Muturniuc T. a fost învinuit de către organul de urmărire penală, că la data de 13 mai 2017, în jurul orei 12:00, știind cu certitudine că la data de 11.05.2017, în privința acestuia a fost emisă ordonanța privind aplicarea măsurii de protecție a victimelor violenței în familie pe o perioadă de 20 de zile, de către Judecătoria Chișinău (sediul Central), ca urmare ultimul intenționat nu a executat măsurile stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimelor violenței în familie manifestate prin faptul că, a refuzat la cerința soției sale Muturniuc Elena, de a părăsi locuința comună și în același timp a numit-o cu cuvinte necenzurate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni a lui Muturniuc T., de către organul de urmărire penală au fost calificate în baza art. 320¹ Cod penal, *neexecutarea măsurilor din ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, adică neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Muturniuc T. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 320¹ Cod penal, la închisoare pe un termen de 1 an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, iar conform prevederilor art. 90 Cod penal, să-i fie suspendată executarea pedepsei, pe o perioadă de probațiune de 1 an.

În motivarea apelului a invocat:

- instanța de fond nu a luat în considerare, că în cadrul urmăririi penale au fost acumulate probe suficiente pentru a-l acuza pe Muturniuc T. de faptele expuse, probe care ulterior au fost examinate și cercetate în cadrul ședinței de judecată publice, în care și-au găsit confirmare și urmau a fi apreciate de către instanța de judecată și puse la baza unei sentințe de condamnare;

- instanța nu a luat în considerare probele ce demonstrează vinovăția lui Muturniuc T. și anume circumstanțele indicate în: ordonanța de protecție din 11.05.2017, avertizarea scrisă din 11.05.2017 emisă de OPS a IP Botanica, mun. Chișinău, Bucă Vladimir și în procesul-verbal de confruntare din 25.05.2017 ;

- instanța a pus la baza sentinței în mare parte numai declarațiile părții vătămate, care a declarat că nu i-a adus la cunoștință lui Muturniuc T. despre ordonanța de protecție și nu i-a comunicat că trebuie să părăsească domiciliu, cât și a inculpatului Muturniuc T., precum, că nu a cunoscut despre decizia instanței de judecată și că trebuie să părăsească domiciliu la 11.05.2017;

- analizând probele în ansamblu, Muturniuc T. a fost informat despre faptul existenței ordonanței de protecție la 11.05.2017 și că trebuie să părăsească domiciliu, fapt confirmat prin semnătura acestuia pe verso-ul ordonanței și pe avertizarea scrisă din 11.05.2017, însă ultimul nu s-a conformat;

- au fost ignorate declarațiile martorilor Bucă V. și Spinei I., care au menționat concret, că ordonanța de protecție din 11.05.2017 i-a fost adusă la cunoștință lui Muturniuc T. la 11.05.2017;

- un alt motiv pe care s-a bazat instanța la emiterea sentinței este, că data de pe verso ordonanței și pe avertizarea scrisă a fost indicată de către Bucă V., or acesta nu este un motiv întemeiat, deoarece nu există nici o mențiune despre faptul, că careva act urmează a fi completat de către o persoană anume, iar în această ordine de idei, martorul Bucă V. a completat personal conținutul avertizării scrise inclusiv și data, ulterior Muturniuc T. citind acest act l-a semnat, astfel a fost de acord cu toate circumstanțele indicate în avertizarea scrisă;

- analizând în ansamblu declarațiile tuturor participanților la proces, s-a constatat, că Muturniuc T. era servit și de la acesta se simțea miros de alcool din cavitatea bucală, astfel acesta nu a dat însemnătate prea mare consecințelor care vor urma în urma neexecutării ordonanței de protecție, menționând că el este stăpân în acel apartament și că nu îl va părăsi, faptul aflării sub influența alcoolului a lui Muturniuc T. demonstrează, că la 11.05.2017, Bucă V., cât și Spinei I. au fost la fața locului, au vorbit cu acesta și i-au adus la cunoștință ordonanța de protecție;

- în procesul cercetării judecătorești au fost prezentate probe veridice, dobândite pe cale legală, prevăzute de art. 93 Cod de procedură penală, ce confirmă vina inculpatului Muturniuc T. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal, din care considerente, urma să fie pronunțată o sentință de condamnare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat, că analizând probele prezentate de partea acuzării, instanța de apel a reținut, că prima instanță justificat a ajuns la concluzia, că în acțiunile inculpatului lipsesc semnele componenței de infracțiune prevăzută la art. 320¹ Cod penal.

În viziunea instanței de apel, atât în cadrul ședinței de judecată a instanței de fond, cât și în cadrul ședinței instanței de apel, partea acuzării nu a adus probe certe, concludente și pertinente ce ar dovedea faptul, că inculpatul nu a executat intenționat sau s-a eschivat de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

Instanța de apel a indicat, că instanța de fond corect a apreciat faptul, că deși acuzatorul de stat la încadrarea juridică a faptei inculpatului i-a incriminat atât inacțiunea de neexecutare intenționată, cât și cea de eschivare a inculpatului de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, prin fapta reținută la acuzarea acestuia, lui Muturniuc T. i se incriminează doar inacțiunea de neexecutare a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, care, presupus s-a manifestat prin refuzul ultimului de a părăsi locuința comună cu victima Muturniuc E. din mun. Xxxxx, str. Xxxxx, ap. xx, la cerința acesteia din urmă.

În acest context, instanța de apel a conchis, că din probatoriul administrat și anume din declarațiile inculpatului Muturniuc T., cât și cele ale părții vătămate Muturniuc E., rezultă că ultima nu i-a solicitat primului de a părăsi locuința comună la data și ora indicată în învinuire. Totodată, nici din conținutul declarațiilor martorului Spinei I., care a fost prezent la 13.05.2017 la domiciliul lui Muturniuc T. în legătură cu chemarea lui Muturniuc E. a poliției, nu rezultă că aceasta i-ar fi spus că fostul ei soț a refuzat să părăsească domiciliul lor comun, necătând la somarea adresată lui direct de către ea.

La fel, instanța de apel a menționat, că prima instanță justificat a apreciat că în fapta inculpatului Muturniuc T. nu a fost stabilită prezența intenției directe de a comite presupusa inacțiune incriminată.

Mai mult, instanța de apel a indicat că potrivit declarațiilor părții vătămate Muturniuc E., aceasta nu i-a comunicat lui Muturniuc T. la 11.05.2017 despre eliberarea ordonanței de protecție, la fel cum nu i-a comunicat despre aceasta nici la data de 12 și 13.05.2017. La fel, aceasta s-a declarat a fi sigură, că Muturniuc T. nu cunoștea despre eliberarea ordonanței de protecție nici la 13.05.2017, până a fi sesizată poliția referitor la acest caz, or concluzia dată, Muturniuc E. a argumentat-o prin faptul, că în caz dacă Muturniuc T. ar fi aflat despre existența ordonanței de

protecție, atunci ultimul i-ar fi comunicat despre acest fapt, deoarece la 11.05.2017, doar de la faptul că el a fost citat la instanța de judecată, între ei s-a iscat un conflict. La fel, motivul pentru care ea a refuzat să-i comunice despre ordonanța de protecție a fost frica pe care o avea față de el. În același sens, a depus declarații și Muturniuc T. care a comunicat, că a aflat despre ordonanța de protecție abia la 13.05.2017, după ce a fost escortat la poliție, iar până atunci nimeni nu i-a comunicat despre existența ei. La fel, având în vedere că a aflat despre aceasta la 13.05.2017, s-a conformat și a plecat de la domiciliul comun pe perioada indicată în ordonanța de protecție.

Instanța de apel a mai constatat și faptul, că Muturniuc T. nu a fost prezent la ședința de judecată în care s-a examinat cererea de eliberare a ordonanței de protecție, or acesta a declarat instanței că fosta sa soție i-a comunicat despre o ședință de judecată, i-a înmânat o citație pe care el a restituit-o și i-a comunicat ultimei să plece la judecată singură după cum a fost singură și la procesul de divorț.

Sub acest aspect, instanța de apel a considerat că prima instanță corect a apreciat ca fiind nejustificate declarațiile martorului Bucă V. care a comunicat, că l-a informat pe Muturniuc T. împreună cu Spinei I., la data 11.05.2017 despre ordonanța de protecție, având în vedere și faptul, că în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat, inclusiv din declarațiile martorului Spinei I., că data semnării de pe verso-ul ordonanței de protecție, cât și de pe avertizarea scrisă privind informarea lui Muturniuc T. despre ordonanța de protecție, este scrisă cu mâna lui Bucă V. și nu a lui Muturniuc T.

La fel, instanța de apel a reținut și declarațiile martorului Spinei I., care a comunicat că nu ține minte concret conținutul discuției între Bucă V. și Muturniuc T. din data de 11.05.2017, deoarece nu a fost atent la aceasta și se afla cu vreo patru pași în spatele lui Bucă V. Nu a putut indica cu certitudine, că Muturniuc T. a confirmat în scris despre înștiințarea cu privire la ordonanța de protecție, dar a văzut că acesta a semnat o explicație luată de Bucă V., act a cărui prezență nu a fost constatată în instanța de judecată.

În acest sens, instanța de apel a considerat, că prima instanță corect a apreciat că, dubiile care au apărut în privința cunoașterii de către Muturniuc T. despre ordonanța de protecție începând cu data de 11.05.2017 nu au putut fi înlăturate în nici un mod și astfel, urmează a fi interpretate în favoarea acestuia.

Totodată, instanța de apel a reținut că odată ce circumstanțele expuse de către procuror cu referire la acțiunile inculpatului din 31.05.2017, nu au fost formulate în rechizitoriu, instanța de judecată nu le-a examinat.

În opinia instanței de apel, este eronată aprecierea acuzatorului de stat, precum că nu există nici o mențiune despre faptul, că careva act urmează a fi completat de către o persoană anume, iar în această ordine de idei, martorul Bucă V. a completat personal conținutul avertizării scrise inclusiv și data, ulterior Muturniuc T. citind acest act l-a semnat, deoarece instanțele de fond au constatat că acțiunile polițiștilor privind aducerea la cunoștință a actului judecătorec trezesc anumite neclarități, iar

acuzatorul de stat nu a prezentat instanței probe certe ce ar combate aprecierea instanței.

Instanța de apel a conchis că la caz nu au fost prezentate probe legale că Muturniuc T. nu a vrut să recepționeze ordonanța în termen, adică să fie întocmit un proces verbal în acest sens, or se prezumă că deși semnătura acestuia a fost înscrisă pe versoul ordonanței, nu este clar de ce polițiștii au înscris personal data, luna și data recepționării.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar, declarat de către procuror, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă:

- atât instanța de fond, cât și instanța de apel nu au luat în considerație declarațiile părții vătămate, martorilor, cât și probele prezentate de acuzare, adoptând o hotărâre reieșind în mod parțial doar din declarațiile inculpatului și pledoria apărătorului său;

- instanțele de fond, nu au luat în considerație declarațiile martorului Bucă V., din care s-a constatat, că i-a adus la cunoștință lui Muturniuc T. ordonanța de protecție din 11.05.2017 tot în aceeași zi, în jurul orei 18.00, acesta semnându-se pe verso că a primit ordonanța, iar data a pus-o Bucă V. Tot atunci, în aceeași zi la 11.05.2017 a fost întocmită și o avertizare scrisă în care este indicat, că Muturniuc T. urmează să respecte interdicțiile din ordonanță. Nu a putut executa ordonanța și a-l evacua pe Muturniuc T. din apartament, deoarece acesta a închis ușa iar el nu avea acces în apartament. Pe faptul că nu a fost posibil executarea ordonanței de protecție la 11.05.2017 a întocmit un raport și l-a înregistrat la IP Botanica, mun. Chișinău;

- din declarațiile martorului Spinei I. s-a constatat, că la 11.05.2017 a plecat împreună cu Bucă V. la domiciliu lui Muturniuc T. pentru a-i aduce la cunoștință ordonanța de protecție. Astfel ordonanța i-a fost adusă la cunoștință lui Muturniuc T. la 11.05.2017, de către Bucă V. care a luat o explicație de la acesta și care s-a semnat pe niște acte, el fiind la distanța de 4 pași în spatele lui Bucă V., iar prin explicație se are în vedere avertizarea scrisă pe care Muturniuc T. s-a semnat și s-a obligat să respecte interdicțiile menționate în ordonanță;

- vinovăția lui Muturniuc T. se demonstrează prin ordonanța de protecție din 11.05.2017, avertizarea scrisă din 11.05.2017, prin care se constată, că lui Muturniuc T. i-a fost adusă la cunoștință ordonanța de protecție din 11.05.2017 și că a fost avertizat pentru a respecta obligațiile menționate în această ordonanță și prin procesul-verbal de confruntare din 25.05.2017, între martorul Bucă V. și bănuitul Muturniuc T., prin care fiecare și-au menținut declarațiile date anterior;

- instanțele de fond au pus la baza sentinței în mare parte numai declarațiile părții vătămate, totodată au ignorat declarațiile martorilor Bucă V. și Spinei I., care au menționat concret, că ordonanța de protecție din 11.05.2017 i-a fost adusă la cunoștință lui Muturniuc T. la aceeași dată;

- un alt motiv pe care s-a bazat instanța este, că data de pe verso ordonanței și pe avertizarea scrisă a fost indicată de către Bucă V., astfel consideră că acesta nu este un motiv întemeiat, deoarece nu există nici o mențiune despre faptul, că careva act urmează a fi completat de către o persoană anume. Martorul Bucă V. a completat personal conținutul avertizării scrise inclusiv și data, ulterior Muturniuc T. citind acest act l-a semnat, astfel semnându-l a fost de acord cu toate circumstanțele indicate în avertizarea scrisă;

- din declarațiile tuturor participanților la proces, s-a constatat, că Muturniuc T. era servit și de la acesta se simțea miros de alcool din cavitatea bucală, astfel acesta nu a dat însemnătate prea mare consecințelor care vor urma în urma neexecutării ordonanței de protecție, menționând că el este stăpân în acel apartament și că nu îl va părăsi, faptul aflării sub influența alcoolului a lui Muturniuc T. demonstrează, că la 11.05.2017, Bucă V., cât și Spinei I. au fost la fața locului, au vorbit cu acesta și i-au adus la cunoștință ordonanța de protecție.

În drept, recurentul își întemeiază recursul în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 aceluiași Cod.

La motivele de drept al recursului declarat, se atestă că procurorul invocă temeiul prevăzut în pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Însă, în argumentarea recursului ordinar declarat la caz, procurorul susține, că decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu remiterea cauzei la rejudecare, dat fiind că instanța nu a apreciat corespunzător probele administrate la dosar, care în opinia sa dovedesc cu certitudine vinovăția lui Muturniuc T. în săvârșirea infracțiunii imputate.

Din materialele cauzei se reține că Muturniuc T. de către organul de urmărire penală a fost învinuit, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal, *neexecutarea măsurilor din ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, adică*

neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

Prima instanță l-a achitat pe Muturniuc T. de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Hotărârea primei instanțe a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Muturniuc T. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 320¹ Cod penal.

Astfel, instanța de apel ținând cont de prevederile art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, corect a respins ca nefondat apelul procurorului, cu menținerea sentinței atacate fără modificări, decizia instanței de apel cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția, precum că fapta lui Muturniuc T. nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal, iar argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de procuror și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată, astfel respectând prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală.

Totodată, din cuprinsul recursului, în viziunea recurentului probele administrate confirmă vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal, menționând conținutul declarațiilor martorilor Bucă V., Spinei I. și materialele cauzei, însă aceste alegații, nu pot fi reținute de către instanța de recurs, deoarece din cuprinsul hotărârilor atacate se constată, că probele indicate au fost cercetate și asupra cărora instanța de apel s-a expus întemeiat prin argumente fundamentate în fapt și în drept, și care au fost redactate în pct. 5 al prezentei decizii, iar în motivarea soluției sale just a statuat, că: *„analizând probele expuse supra și elucidând speța dedusă judecătii, Colegiul penal conchide că instanța de fond justificat a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului Muturniuc T. lipsesc semnele componenței de infracțiune prevăzută la art. 320¹ Cod penal”*.

La fel, Colegiul penal remarcă, că potrivit doctrinei penale, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă exprimată în inacțiunea de neexecutare sau eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie. Modalitățile normative cu caracter alternativ ale inacțiunii prejudiciabile sunt: neexecutarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie și eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

Ambele modalități enunțate se reduc la refuzul – expres sau tacit – de a executa măsurile stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei

violentei în familie. Variaza doar circumstanțele în care se realizează acest refuz: neexecutarea presupune refuzul expres, eschivarea presupune refuzul tacit.

De asemenea, este de menționat și acel fapt că infracțiunea prevăzută de art. 320¹ Cod penal, este o infracțiune formală și se consideră consumată din momentul încetării activității infracționale sau din momentul survenirii unor evenimente care împiedică această activitate.

În cazul dat, instanța de recurs remarcă, că instanțele de fond în motivarea soluției, just au reținut, că deși acuzatorul de stat la încadrarea juridică a faptei inculpatului i-a incriminat atât inacțiunea de neexecutare intenționată, cât și cea de eschivare a inculpatului de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violentei în familie, prin fapta reținută la acuzarea acestuia, lui Muturniuc T. i se incriminează doar inacțiunea de neexecutare a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violentei în familie, care, presupus s-a manifestat prin refuzul ultimului de a părăsi locuința comună cu victima Muturniuc E. din mun. Xxxxx, str. Xxxxx, ap. xx, la cerința acesteia din urmă.

Însă, la acest capitol, Colegiul penal reține că din declarațiile părții vătămate Muturniuc E., cât și ale inculpatului, reiese că prima nu i-a solicitat ultimului de a părăsi locuința comună la data și ora indicată în învinuire. Astfel, partea vătămată a indicat, că știa că la data de 13.05.2017, inculpatul se afla la domiciliu și deoarece avea frica de acesta, l-a telefonat fără rezultat pe inspectorul de sector, Bucă V., pentru a-l întreba cum să procedeze, însă neavând acces la acesta, a solicitat ajutorul serviciului 902. Totodată, nici din conținutul declarațiilor martorului Spinei I., care a fost prezent la 13.05.2017 la domiciliul lui Muturniuc T. în legătură cu chemarea lui Muturniuc E. a poliției, nu rezultă că aceasta i-ar fi spus că fostul ei soț a refuzat să părăsească domiciliul lor comun, necătând la somarea adresată lui direct de către ea.

La fel, din declarațiile inculpatului rezultă, că acesta la data de 13.05.2017, nu a fost somat de către Muturniuc E., să părăsească domiciliul lor comun, în legătură cu ordonanța de protecție emisă, însă a fost trezit din somn de către colaboratorii de poliție, fără a cunoaște motivele prezenței lor la domiciliul său și fără a avea posibilitatea să-și exprime voința în legătură cu somațiile acestora, deoarece a fost escortat la IP Botanica.

În ce privește latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 320¹ Cod penal, aceasta se caracterizează prin intenție directă. Motivele infracțiunii în cauză se exprimă în: ură, recalcitrantă, teribilism, indolență, etc.

Deci raportând, considerațiunile teoretice, la circumstanțele cauzei, Colegiul constată, că în prezența speței nu a fost dovedită intenția directă, deoarece reieșind din probele administrate în cauză, reiese că Muturniuc T. nu a cunoscut de la data de 11.05.2017, despre existența ordonanței de protecție nr. 2po-164/17 din 11.05.2017.

Astfel, din declarațiile părții vătămate, se atestă că aceasta nu i-a comunicat lui Muturniuc T. la 11.05.2017 despre eliberarea ordonanței de protecție, la fel cum nu i-a comunicat despre aceasta nici la data de 12 și 13.05.2017. La fel, aceasta s-a declarat

a fi sigură, că Muturniuc T. nu cunoștea despre eliberarea ordonanței de protecție nici la 13.05.2017, până a fi sesizată poliția referitor la acest caz, or concluzia dată, Muturniuc E. a argumentat-o prin faptul, că în caz dacă Muturniuc T. ar fi aflat despre existența ordonanței de protecție, atunci ultimul i-ar fi comunicat despre acest fapt, deoarece la 11.05.2017, doar de la aceea că el a fost citat în instanța de judecată, între ei s-a iscat un conflict. La fel, motivul pentru care ea a refuzat să-i comunice despre ordonanța de protecție a fost frica pe care o avea față de el.

În același sens, a depus declarații și Muturniuc T. care a comunicat, că a aflat despre ordonanța de protecție abia la 13.05.2017, după ce a fost escortat la poliție, iar până atunci nimeni nu i-a comunicat despre existența ei. La fel, având în vedere că a aflat despre aceasta la 13.05.2017, s-a conformat și a plecat de la domiciliul comun pe perioada indicată în ordonanța de protecție.

Totodată, instanța de recurs reține, că instanțele de fond veridic au constatat și faptul că Muturniuc T. nu a fost prezent la ședința de judecată în care s-a examinat cererea de eliberare a ordonanței de protecție, or acesta a declarat instanței că fosta sa soție i-a comunicat despre o ședință de judecată, i-a înmănat o citație pe care el a restituit-o, și i-a comunicat ultimei să plece la judecată singură după cum a fost singură și la procesul de divorț.

Reieșind din cele expuse, instanța de recurs respinge argumentele procurorului, precum că atât instanța de fond, cât și instanța de apel nu au luat în considerație declarațiile părții vătămate, martorilor, cât și probele prezentate de acuzare, adoptând o hotărâre reieșind în mod parțial doar din declarațiile inculpatului.

Referitor la invocările părții acuzării, precum că instanțele de fond, nu au luat în considerație declarațiile martorului Bucă V. și Spinei I., care au comunicat că i-au adus la cunoștință lui Muturniuc T. ordonanța de protecție din 11.05.2017 tot în aceeași zi, Colegiul penal menționează că instanțele de fond corect au apreciat critic declarațiile martorilor în cauză, deoarece în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat, inclusiv din declarațiile martorului Spinei I., că data semnării de pe verso-ul ordonanței de protecție, cât și de pe avertizarea scrisă privind informarea lui Muturniuc T. despre ordonanța de protecție, este scrisă cu mâna lui Bucă V. și nu a lui Muturniuc T. La fel, din declarațiile martorului Spinei I., se atestă că nu ține minte concret conținutul discuției între Bucă V. și Muturniuc T. din data de 11.05.2017, deoarece nu a fost atent la aceasta și se afla cu vreo patru pași în spatele lui Bucă V. Nu a putut indica cu certitudine, că Muturniuc T. a confirmat în scris despre înștiințarea cu privire la ordonanța de protecție, dar a văzut că acesta a semnat o explicație luată de Bucă V., act a cărui prezență nu a fost constatată în instanța de judecată. De asemenea, martorii Bucă V. și Spinei I. nu au întreprins nici o măsură utilă pentru a asigura executarea ordonanței de protecție de către Muturniuc T., care presupus a refuzat să o execute, la 11.05.2017, invocând lipsa de timp și posibilitatea de a avea acces în apartament, nefiind apelată nici Muturniuc E., care putea oferi acces în apartament și a cărei apeluri, au fost ignorate de către Bucă V., la 13.05.2017.

În acest sens, instanța de recurs reține că, instanța de apel corect a considerat, că, dubiile ce au apărut în privința cunoașterii de către Muturniuc T. despre ordonanța de protecție începând cu data de 11.05.2017 nu au putut fi înlăturate în nici un mod și astfel, urmează a fi interpretate în favoarea acestuia, din care considerent Colegiul penal respinge argumentul recurentului, precum că martorul Bucă V. a completat personal conținutul avertizării scrise inclusiv și data, ulterior Muturniuc T. citind acest act l-a semnat, astfel semnându-l a fost de acord cu toate circumstanțele indicate în avertizarea scrisă.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel s-a expus asupra tuturor probelor, ilucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, pătrunzând în esența problemei de fapt și de drept, cercetând amănunțit aspectele învinuirii înaintate și a apreciat conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă, iar în concluziile sale a motivat admiterea unor probe și respingerea altora, conform art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală. Astfel, Colegiul penal statuează că, soluțiile instanțelor de fond privitor la achitarea lui Muturniuc T. de învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal este corectă, deoarece fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii menționate.

În aceste condiții, instanța de recurs, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui **Muturniuc Tudor Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 14 martie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie